BİNBİR ROMAN

Cilt: 6 - Sayı: 130 - 25 Kuruş

8 - Kasım - Çarşamba - 1950

MARSEL YERİNDEN KALKTI. PAVLOYA YAKLAŞTI.

ÇEK ARABANI BURADAN AŞLANIM.. MATMAZEL SENİ TANIMIYOR İŞTE

ARADIĞIM KADIN

38/1

PAVLO, MARSELİ BİR ELİLE KENARA İTTİ.

MATİLDE BU KOMEDİ SANA HİÇ YARAŞMIYOR.. HAYDİ KALK GEL.. SANA ANLATACAK O KADAR ÇOK ŞEY VAR Kİ

MARSEL KIZDI. PAVLOYA BİR SAĞ YAPIŞTIRDI

BİR CENTİLMENİN BİR MATMAZELİ BÖYLE MÜDAFAA ETMESİ DOĞRU DEĞİL AMA SEN HAK ETTİN..

YA! İŞ BU KADAR CİDDİ MA?

PAVLO MARSELİ İKİ YUMRUKTA ALTINA ALDI.

MATİLDE..YARDIMCI ÇAĞIR.. BU HERİF PEK AZGIN..

İŞE İLK DEFA SEN BAŞLADIN BUNU HAKETTİN NE YAPAYİM?

MATİLDE YAPTIĞI İŞİN PENALİĞİNİ ANLADI. YARDIMCI BULMAĞA KOŞTU.

YALLI...İMİŞ NE YAPTIM BEN? BİR POLİS YOK ORTADA.. İMDAT... İMDAT...

130/1

PAVLO MATİLDENİN PEŞİNDEN GİTMEK İSTEDİ. MARSEL BUNA MANİ OLDU.

BIRAKIN BENİ.

ONU SANA BIRAKMIYACAĞIM.. O KADIN BANA AİT..

O KADIN BANA AİT. SENİN YAKANI DÜNYADA BIRAKMAM.
YALAN.. O HEP BENİ SEVDİ VE YİNE DE SEVECEK.. ONUN DEMİN YAPTIĞI TAMAMİYLE NUMARAYDI
38/2
PAVLO MARSELİ İTTİ, YAKASINI KURTARDI FAKAT MARSEL DERHAL BACAKLARINA SARILDI
ONUN YANINA KATİYEN GİDEMİYECEKSİN..
ALLAHIN CEZASI HERİF..
TEKRAR BOĞUŞMAYA BAŞLADILAR. ÇOK GEÇMEDEN PAVLO MARSELİ YİNE ALTINA ALDI.
PİS ZAMPARA!. BIRAK DİYORUM BENİ.. O KIZI MESUT EDECEK BİR ŞEY SÖYLİYECEĞİM ONA.. ANASINA AİT ANLIYOR MUSUN?
O ÖYLE SANIYOR. HALBUKİ BEN HAYATTA OLDUĞUNU KEŞFETTİM. ARTIK BIRAK YAKAMI. YOKSA FENA OLACAK..
ONUN ANNESİ DİR.. NU MAĞA YAPMA
BU HAKİKAT KARŞISINDA MARSEL TİLDENİN ELİNDEN GİDECEĞİNİ ANLIYAN MARSEL:
DELİ!. O BENİM SEVGİLİM DEDİ.
ARKASI VAR

1918 yılının ilk günlerinden birinin sabahında, Le Cateau civarındaki bir tarlada kendimi kaybettim. Ondan sonra da ilk işittiğim sözler şunlar oldu: «Sol kalça kırığı, kırık, göğüs ve sırtta üçüncü derecede yaralar var, kafa tasında da çatlak olması muhtemel...» Bunu, üzerime eğilmiş ihtiyar bir doktor söylüyordu.

Yanındaki genç doktor da ekşisafe yüzüme bakarak: «Geçen gün düşmanın tayyarelerinin pilotlarından biri ortada bir yerde düşmüş. Böyle, bu işi nasıl yapabilen çocukları ne diye uçurur, bilmiyorum. Bu cinayet değil de nedir sanki?...»

New York'taki evime döndüğüm zaman herkes, hiç de kayıtsız gelen bir adamı benimsemediğimi söylediler. Onlara bakılırsa garet sıhhatli bir görünüşüm vardı. Çok geçmeden eskiden çalıştığım şirkette tekrar vazife aldım, fakat bana düz günden fazla tahammül edemedim. En küçük bir gürültü bile çok zayıf düşmüş olan sinirlerimi alt üst etmeye kâfi geliyor ve hemen arkasından da sebepsiz yere saatlerce ağlıyordum. Cepheden getirdiğim korku dolu günler kâbuslarla hayatımı kemiriyorlardı. Hem yaşamaktan, hem de ölmekten korkar gibi olmuştum âdeta... Tam bir düzine doktorun kapısından ve beyin hastalığına bambaşka usullerle tedaviye uğradılar, fakat nafile! Her gün kendimi biraz daha fena hissediyordum. Nihayet ailem son bir ümitle beni Kronzak'daki Dr. Isaac Israel'e gönderdiler.

İnsanların çoğu Kronzak'ı, dünyaya Dr. Israel gibi bir adam kazandırdığı için tanırlardı. Orta Avrupanın tepeleri karlı dağlarına dayanmış, küçük, sakin, bir köşede unutulacak kadar fakir ve halkını mesut edecek kadar da zengin memleketlerden biriydi bu...

Ve burada doğup büyüyen herkes Dr. Israel'e iftihar ederdi. Bir asırdanberi hiç değişmemiş, sessiz ve yeşil bir köyde yaşayan bu adam, adını çok uzak ülkelere kadar duyurmuştu. Evi dünyanın dört bucağından gelecek onları gibi hâkimin akıl hastaları ile dolup dolup taşıdı, birçok büyük doktorlar bile İsrael'in nesneler kadar derin bilgisinden faydalanmak için işlerini güçlerini bırakıp araya koşarlardı.

Dr. Israel, büyük babasının yaptırdığı mütevazı bir çiftlik evinde yaşıyordu. Ellisini geçkin, zayıf, kır sakallı bir adamdı. Derin ve keskin gözlerle dolu, ve hastalarının bütün sırlarına kendine anlatmış gibi mütebessim ifadeli bir yüzü vardı. Ben de hayatımda hiç bu kadar mânalı, bu kadar zeki bakışlar görmemiştim.

Haftada üç defa evine giderek, eski kitap cepleriyle döşenmiş çalışma odasında unutulmaz saatler geçiriyordum. O bir doktor değil de, bütün endişelerini şüphelerini tıpkı kendisi de bir zamanlar aynı şeyleri hissetmiş gibi anlayarak beni sadık sinire çekmek bir hakaydı sanki. Burada koşan fırtınaların öyle üşüşük ki bilemezsiniz. Yavaş yavaş iyileşmeye başladım.

Dr. Israel bütün gününü hastalarına hasrediyor, geceleri de geç saatlere kadar kitaplarının üstüne kapanarak çalışıyordu. Kırk yılda bir, karısı, oğlu ve köy berberi de beraber misafir odasında toplanıp beraber çalar, yahut da kom-

Birkaç kere, yanımdan geçerken benimle konuşmak istedim.

İyileşen Hasta

Nakleden: S. DEMİRCİ

şularının panayırında birinciliği kazanan inek kaymakamından bahsederek vakit geçirirdi. Onun bütün eğlencesi de bundan ibaretti işte.

Erno Grodd köye döndüğü zaman, doktor beni tedavi etmeye başlayalı üç ay kadar olmuştu. Erno, Kronzak'ın yerlisi, yaramaz ve işsiz yetimlerinden biri olduğundan hiç kimse bana müthiş bir hâtıra gözü ile bakmadı. Yalnız evinde uyuduğum odanın, odanın pejmürde kılıksına ve bitkin hâline acıyarak, onu her gün avlusuna gelen adamları tertipliyerek vazifelendirip eline birkaç kuruş verdi ve de yatacak yer göstererek işsizliğinden beklenen fazlasıyla yaptı. O da oldukça Erno Grodd açıktan öldürdü.

Arasıra penceremin önüne oturup Grodd'un çalışmasını seyrederdim. Ancak otuz yaşlarında kadardı ama, yetişkin adamlar gibi iş görüyordu. Ona bakarken bir zamanlar gördüğüm kocaman kafalı, büyücek vücudu, gözleri evvelce yediği tekmelerin acı hatıraları ve ileride yapacaklarının korkusu ile dolu, kırpık tüylü, çelimsiz ve ürkek bir köpeği hatırlardım nedense.

Birkaç kere yanımdan geçerken onunla konuşmak istedim. Önceleri, korkmadan mı yoksa utancından mı bilmiyorum, iki büklüm eğilerek tıs tıs kaçtı. Fakat bir müddet sonra, artık bana itimad etmeye başlamış olacaktı ki, ilk zamanlardaki sıkılganlığı bırakarak yanıma sokuldu. Ve ben o zaman Erno'nun hiç okumamış olduğu halde bir şeyler bildiğini anladım. Kıt'anın her köşesini mektebe ve gepenin dolaştığı sıralarda öğrendiği türlü dilde ve türlü mevzudaki konuşmalar, tesadüfen şahit olduğu münakaşalar ve köşe başı münakaşaları, kafasını bir hayli doldurmuş, karma karışık fikirler, birbirine benzemeyen inançlar ve nazariyeler, ürkütücü yığınlar halinde kafasında kümelenmişlerdi.

Bir gün beni büsbütün hayrete düşürdü. Neden bahsettiğimizi şimdi hatırlamıyorum, fakat onun birdenbire çakmak, hiç bir ummadığım bir sür'atle alevlenmek sözlerine itiraz ettiği de hâlâ gözlerimin önünden gitmiyor. Bir an için olan kendisini âdeta. Sonra çalıştığını görerek tekrar sindi ve periyan adamlarla uzaklaştı.

Erno sabah ona ormandaki bir kulübede kendisini öldürmeye çalışırken yakaladılar. Zaten bu işi de doğru dürüst yapamamış, tavandan sarkan ipin ucu bile boynuna sıkıca bağlayamamıştı.

Arkası döner dönmez odaların birine çekilerek hüngür hüngür ağlamaya başladı. Biraz sonra da Dr. Israel'in ilaçları içmeyerek Erno'yu çağırttığını duydum. Böyle zavallıların imdadına koşmak, onun en büyük meziyetiydi zaten.

Aradan bir hafta kadar geçti ve bir akşam üzeri hava almak için köy civarında dolaşırken, tesadüfen doktorla karşılaştım. İlk işim Grodd'un vaziyetini sormak oldu.

Dr. İsrael: «Delirmek üzere, dedi. Eğer ben bir şeyler yapamazsam, kısa bir zaman sonra aklını tamamen kaybedecek. Zavallı, daima sebebini bilmediği müthiş bir korkunun tesiri altında ve ben hayatımda onun gibi kendisini herkesten daha düşük hissederek, üstelik de bununla gurur duyan, başka hiç kimseye rastlamadım. Bunun neden ileri geldiğini öğrenmek zor, belki de seneler sürecek, fakat ben Erno'yu mutlaka kurtaracağım.»

«İşinin başından ayrılmıyor, böyle hiç para getirmeyen bir divaneyi iyi etmeye uğraşarak yaşıyorsunuz, doğrusu, dedim. Acaba...»

«Acaba emeklerinin karşılığını ödeyebilecek mi?» diye sözümün sonunu getirdi ve gene kendisi cevap verdi: «Grodd'un para ödemesi bile başka bir şekilde bunu mutlaka yapacağından eminim. Sonra, ben hasta ve küçük bir vatandaşımın iyiliği kurtarıldığını zaman onu bir şey beklemem ki. Onunla uğraşırken öğrendiklerim bana yeter de artar bile... Hem Grodd bambaşka şeyler düşünüyor ve paraya da zerre kadar ehemmiyet vermiyor. Üstelik kendini o kadar düşük görüyor ki eğer onu bunun aksine inandıramazsam günün birinde yaralanmakta olduğu uçurumun karanlıklarında kaybolup gidecek. Fakat bazan çok zayıf bir insandan, çok kuvvetli bir insan yaratmak mümkündür. Ve ben belki Grodd'u devamlı telkinlerle değiştirip, kendine güvenir bir adam yaparak örlediği yolun tamamiyle aksi istikamette yürütebileceğim.»

«Acaba ne tarafa sapacak?» diye sordum.

«Bunu bana yirmi sene sonra sorun...» dedi ve mevzuu değiştirdi.

İki ay kadar sonra da epeyce iyileştiğimi hissederek Dr. İsrael'e veda edip yola koyuldum. Erno Grodd'a Allahaısmarladık demeyi de ihmal etmemiştim. Bakışları artık eskisinden daha az korkak ve yüzündeki ürkek ifade de bir hayli silikleşmişti. Elini sıktıktan sonra, memleketinin milli marşını mırıldanarak odaların başındaki işine döndü.

Aradan tam yirmi sene geçmişti. Bir sabah kahvaltı masasının başına oturmuş, gazeteyi süzerken gözüme şöyle bir havadis ilişti:

KRONZAK'TAKİ BÜYÜK İHTİLÂL

Bütün memleketi ele geçirmek üzere olan ihtilâlcilerin, evlerinden dışarı attıkları hissiler arasında adı Yahudi olan meşhur ruh doktoru Isaac İsrael de bulunuyordu. Askerler onu hasta yatağından çekip sürüklemişler ve sonra budada haber sürükleyerek kendisine derhal memleketi terketmesini söylemişlerdir. İhtilâl hareketini de Diktatör Erno Grodd idare etmektedir.

BİRBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar

Hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ,

Ankara cad. No. 16 - Sirkeci

ABONE: Yıllık ... 12 ... Lira

Kopyası ... (13 sayı) ... 4 Lira

Sahibi: TAHSİN DEMİRAY

Yazı İşleri Müdürü:

CELAL DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

SİYAH PELERİNLİ ADAM

Yazanı: RAFAEL SABATİNİ

Tarihî Aşk ve Macera Romanı: 6

Acele ile patlatılan mermi filikaya bir zarar vermedi. Bunu diğer mermiler takip etti. Ve toplar arka arkaya ateş etmeğe başladı. Fakat çok genç kalyonlar. Filika İspanyolların ateş hattının dışına çıkmış bulunuyordu.

Gemisinin güvertesinde sabırsızlıkla neticeyi bekliyen Sir Francis gemiye çıkan Gervase'e:

— «Nasıl bir kaderin seni koruduğunu anlamıyorum, dedi. Hiçbir şekilde geri döneceğini ümit etmiyordum. Bu nasıl oluyor?»

Gervase ona gemilerin yerini gösteren kâğıdı uzatırken:

— Beni Tanrı koruyor, dedi.

O gece adamakıllı katran sürülmüş sekiz gemi Gervase Crosby'nin kumandasında yola çıktı. Gemilerin muhtelif yerlerinde meşaleler yanıyordu. Hedefe yaklaştıkları sırada mürettebat filikalara atıldı. Gemilerin başı boş bırakılmış. Akıntının tesiriyle İspanyol donanmasına doğru ilerliyorlardı.

Sekiz gemi İspanyol teknelerinin arasına girince birdenbire her gemiden alevler yükselmeğe başladı. İspanyollar neye uğradıklarını şaşırdılar. Üstlerine gelen bu gemilerin barut yüklü olduğunu tahmin ediyorlardı. O takdirde Armadanın büyük bir felâkete kurban gitmesi muhakkaktı. Onun için demir almağı dahi düşünmeden zincirleri keserek denize açıldılar. Gün ağarırken İspanyol amirali İngiliz donanmasının karşısında bulundu ve o gün tarihin o zamana kadar kaydetmediği büyük deniz muharebelerinden biri yapıldı. Akşama doğru muazzam Armadanın satvet ve kudreti tamamiyle kırılmıştı. İspanyadan haşmetle ayrılmış olan 130 gemilik İspanyol donanması 70 gemi ile Şimal denizine sürüldü.

Medina dükası, maddesinin tahammül ettiği nisbette bütün deniz muharebelerini görmüştü. Artık daha fecî maceraya atılmadan ölmekten başka bir arzusu yoktu.

Bir Şark heykeli gibi, mücevherlerle süslü bir kadın oturuyordu.

İngiliz gemileri, bir sürü güden çoban köpekleri gibi daha bir müddet İspanyol Armadasını kovaladıktan sonra, vazifeleri hitam bulmuş olarak rüzgâr önünde sürüklenen armadanın peşini bıraktı...

IV

Sir Gervase

Güzel bir Ağustos günü Gervase de beyaz sarayı dolduran kalabalık arasında yer almıştı. Amiral ve heyeti erkânından müteşekkil bir heyet kraliçenin daveti üzerine burada toplanmıştı. Crosby hayranlıkla etrafını seyrediyor, böyle müstesna ve mühim insanlar arasında bulunmaktan derin bir gurur duyuyordu. Oda tablo ve halılarla süslenmişti. Oraya baştan oyma, arkalıklı sandalyeler yerleştirilmişti. Bir tanesi müstesna, bütün sandalyeler boştu. Diğerlerinden daha yüksek ve daha geniş olan bu sandalyenin her iki direğine birer arslan başı işlenmişti.

İki pencerenin arasında ve ışığa arkası dönük olan bu koltukta bir Şark heykeli gibi mücevherlerle süslü bir kadın oturuyordu. Sivri çeneli, keskin hatlı bir kadındı. Siyah kaşlarının altındaki gözleri parlıyordu. Dudakları tabiatten kırmızı idi. Boynunda iri, kat kat bir inci gerdanlık vardı. Elinde tuttuğu yaldız işlemeli bir mendille oynuyordu. Sağında ve solunda İngilterenin en asil ve en güzel on iki tane nedimesi duruyordu.

Crosby, Lord Trevanion'dan müteaddit defalardır kraliçenin tarifini dinlemişti. Daha evvel de gördüğü kırk sene evvelden yapılmış portrelerinden kraliçeyi çok güzel bir kadın olarak tahayyül etmişti. Şimdi karşısında gördüğü kadın kendisini sukutu hayale uğratmıştı... Donanma kumandanı Lord Howard, kraliçeye, İngiltereyi İspanyanın saldırısından kurtaran bu deniz harbinin tafsilâtını veriyordu. Fransa sularında demirli İspanya armadasını yakmak için yangın gemilerinin nasıl gönderildiği hikâyesinde olduğu gibi hikâyenin heyecanlı yerlerinde kraliçe amiralin sözünü keserek suallerini soruyordu. Gemilerin vaziyetini tesbit için gönderilen adamın da kim olduğunu sordu. Gervase, adının söylendiğini duydu. Heyecanla irkildi. Zaten Lord Howard da bu ismi sanki sesindeki yerin bir bomba gibi telâffuz etmişti. Crosby bir kız çocuğu gibi kızardı. Odadakiler mütebessim ve dostça bir alâka ile kendisine bakıyorlardı. Delikanlı hemen Margaret'i hatırladı. Onun da odada bulunmasını ne kadar isterdi.

Kraliçenin, İngilterenin düşmanlarına karşı kazanılan büyük zaferden dolayı Allaha minnet ve şükran sözlerini müteakip Lord amiral bu harpte büyük yararlıklar gösteren kumandan ve subayları kraliçeye takdime başladı. Kraliçe kendisine takdim edilenlere bir iki kelime ile iltifat ediyordu.

Bu merasimden sonra sıra Visamiral Sir Francis Drake'e geldi. O da kendi maiyetinde çalışan korsan gemilerindeki subay ve kumandanları tanıştırdı. Bunların hemen hepsi asil ailelerden olup, kendi hesaplarına gemi teçhiz etmişlerdi. Sir Drake kısa ve kalın bacaklarıyla sert adımlar atarak kraliçeye yaklaştı. Hürmetle eğildi ve maksadını kısaca arzettikten sonra takdime başladı.

Bunlardan ilki Oliver Tresilian yakışıklı, asil bir adamdı. Donanmaya kendi teçhiz ettiği bir gemi ile katılmış fahrî denizciydi. Harbin ilk günlerinde İspanyolların Andalus zırhlı gemisini zaptederek İngilizlerin maneviyatını bir kat daha yükseltmişti... Kraliçenin önünde diz çöktü. Kraliçe onu takdirle baktıktan sonra, yanı başında duran İngiltere kara orduları kumandanı Lordun kılıcı genç adamın omuzuna dokundu. Kraliçe de:

— «Sizler bu memlekete hayatı için dünyaya gelmiş insanlarsınız» sözüyle onu şövalyelik payesine yükseltti.

Ondan sonra, yaptıkları hizmetler nisbetinde sıra ile diğer korsanlar geldi. Drake, önce Gervase Crosby'yi takdim etti. Crosby kraliçeye yaklaştı. Ve el öpmek için yere diz çöktü. Kraliçenin güzel elini öptükten sonra kalkarak üzere idi ki kraliçe boğuk sesiyle:

— «Bu nedir ne? dedi. Kim onu kalkmasını söyledi?»

Crosby kıpkırmızı tekrar eğildi. Kraliçe Sir Francis'e döndü:

— «İspanyol gemilerini ateşe veren bu genç mi?»

— «Evet haşmetmeab!»

Kraliçe tekrar Crosby'ye baktı:

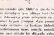
— «Aman Yarabbim.. Daha çocukmuş da aynı..»

— «Göründüğünden daha yaşlıdır Majeste! Yaptıkları ise yaşından daha büyük..»

— «Evet, evet.. Anlıyorum..»

(Arkası 34. sayfada)

Gayemiz Şu:

Yabancı dil bilmedik bir tek Türk münevveri bırakmamak..

Ziya insanlar gibi, Milletler için de tek başına yaşamak mümkün olmadığını ikinci dünya harbi bir kere daha isbat etmiştir: Almanyayı yıkan sebeplerin en mühimmi belki oteşik idare hulyası olmuştur. Aynı prensiple kendini tecrid eden başka camiaları da korkunç âkıbetler bekliyor... İşte böyle milletlerarası ticari, artistik, turistik ve kültürel mübadelelerin şart olduğu bir dünyada yabancı dil öğrenmek her Türkün hem kendine hem de milletine karşı bir borcu ve vazifesidir. Zamanımızda bu gayeye emniyetle varmak ileri ve pratik gramofon plâklı LİNGUAFON metoduyla oldukça kolay bir iş haline geldi. Çünkü vakit ayırmadan her sabah evinizde tuvalet yapar veya kahvaltı ederken yarım saat plâkları dinlemekle Fransızca veya İngilizce fonemleri tıpkı kendi kendinize radyodan şarkı öğrenir gibi, âdeta hissetmeden benimsiyecek sonra.. bunları otomatik olarak tekrar edebileceksiniz.. Bu bakımdan size tam izahat verecek broşürümüzü adresinize memnuniyetle göndermeğe amadeyiz.

NAT PİNKERTON

Miras

Nakleden:
N. YEĞİNOBALI

Kimsesiz ve ihtiyar fukaraya bakan hayır cemiyetinde bir adam öldü. Bu adam okadar uzun zamandan beri [illegible] ki müessesenin başındaki memurlar onun nihayet kurtulduklarına sevindiler.

Ölen adam bir zamanlar taşrada bir avukattı ve zamanında yabana atılmıyacak bir servet sahibi olmuştu. Başkaları için vasiyetname hazırlamıştı. Onun için, yaşlandığı zaman kendisi için de bir vasiyetname hazırlamağa karar verdi.

Bir karısı bir de oğlu vardı. Adam arsıyla eşyasını karısına bırakıp servetini de ikiye bölmeğe karar verdi. Ve ona göre bir vasiyetname çıkardı.

Ama karısı kendisinden evvel öldü. Onun için adam vasiyetnamesini yeni baştan yapmak mecburiyetinde kaldı. Her şeyini oğluna bıraktı.

Birkaç sene sonra oğlu bir zenci kızıyla evlendi ve onu sokak ortasında [illegible] etti. Bunun üzerine adam vasiyetnamesini üçüncü defa olarak yazmak mecburiyetiyle karşılaştı.

Şimdi servetini, evini kime bırakacaktı? Kimsesiz çocukların servetlerini, malikânelerini her hangi bir kulübe, bir cemiyete, bir müesseseye bırakabilirdi, biliyordu ama bu fikir onu hiç cezip [illegible].

— «Paramı ahbaplarım arasında bölüştüreceğim,» dedim. «Samimî olmıyanlara bile bir pay düşecek!»

Paranın okadar ufak parçalara bölmesi doğru olmıyacaktı.

Ama sonradan paranın bu kadar ufak parçalara bölmesinin doğru olmadığını düşündü. Samimî olmıyan ahbaplarını ve mektuplarına cevap vermemiş veya yeni yıl gününü tebrik etmemiş olan birkaç samimî arkadaşını da listeden sildi. Fakat bir kere silmeğe başlayınca neredeyse [illegible] bitmedi.

Nihayet listede beş arkadaş kaldı. Bunlar denenmiş ve sadakatleri isbat edilmiş, hakikî dostlardı. Onun ziyaretine sık sık gelirlerdi. Avukat yeni bir vasiyetname çıkardı. Bu vasiyetname mucibince parası beş müsavi parçaya bölünecekti. En satılacak ve parası beşe ayrılacaktı. Eşyalara gelince beş varis ve ev gibi eşyaları da satacak yahut da aralarında pay edeceklerdi.

Vasiyetnameyi herkes biliyordu, tabiî. İhtiyar adam bunu saklamakta mâna görmüyordu. Bilâkis vasiyetnameden her bahsedişinde beş arkadaşının minnetle gülümsiyerek, «Hâlâ olsa!» demeleri çok hoşuna gidiyordu.

Avukat yetmiş beş yaşına vardığı zaman arkadaşlarından ikisi kavga ettiler. Birbirlerini görmek istemedikleri için artık ihtiyarın evine uğramaz oldular.

Böylece vasiyetname yeniden yazıldı. Avukatın ömrü de [illegible]. Yaşadıkça yaşıyordu ve bankadaki para gittikçe azalıyordu. Üç arkadaşı onun yarı şaka yarı ciddî olarak [illegible] bekleyip duramamaktan bıkmışlardı. Ama hiçbiri onun bu mevzu üzerinde sarfettiği [illegible] gülmeyecek kadar yiğit değildiler.

Günlerden bir gün işlerinden bir tanesi bir kalp sektesinden vefat etti.

Bu, yeni bir vasiyetname yazmak demekti, tabiî. Şimdi seksen yaşında ihtiyar avukat yeni vasiyetnamesinin seksen yaşının şerefine kuşak bir [illegible] tazeli ve iki varisinin saçlarını [illegible] gibi ağardı. Çok [illegible] varisleri doğrusu onun bu [illegible] iştirak etmiyorlardı. İkisi de aynı düşünceyle dargındılar. İkisi de [illegible] olmazsa çocuk [illegible] [illegible]. Ama henüz ellerine bir şey [illegible]. Bir aralık yalnız [illegible] bir varisi ölünce,

— «Merak ne zaman geberecek bu?» diye sordu.

[illegible] terzi ceza [illegible] duydu ve onun evinden ağır [illegible] kovarak mirasından mahrum etti.

Şimdi artık tek varisi kalmıştı.

Günlerden bir gün avukat [illegible] hastalandı. Nihayet [illegible]. Daha [illegible] doktora da kendisi de öyle [illegible] düşünürlerdi. Avukat yatakta [illegible]

— «Son demim yaklaştı» diye [illegible] dandı. «Kaç yaşında varım, acaba? [illegible]»

Yatakta yatarken düşünceleri, [illegible] miras ve vasiyetname [illegible] üzerinde durdu. Evet, her şeyi [illegible], yoğun dostuna kalacaktı. Ama o ana kadar aklına gelmemiş olan düşünceyle yerinden doğruldu:

«Neden? Neden her şeyi ona bırakıyorum? Her şeyini ona bırakmak için ne sebep var?»

Doğru, her şeyini ona bırakması için hiçbir sebep yoktu. Ama o olmazsa [illegible], eşyasını, servetini kime bırakacaktı? İhtiyar adam uzun uzun düşündü. [illegible] yeri uşağını gönderdi. Bankadaki bütün parasını çekti ve [illegible] kaparttı.

Banknot dolu kovalu yatağının [illegible] koydu. Uşağına bir [illegible] sindi ve çıkıp gitmesini söyledi. [illegible] hoşuna ve huzur içinde ölmek istiyordu.

Yatağından güçlükle kalktı, [illegible]

(Arkası 14. sayfada)

SADIK UŞAK

Nakleden: Leylâ BEKEM

Timpson son derece çalışkan ve sadık bir uşaktı. Evin bütün işlerini o çevirir, o düzenlerdi. Hem de açıkgöz pek açıkgözdü. Timpson olmasaydı Sir Percy ne yapardı acaba? O birkaç iyi uşağını denemeden yapamaz, [illegible]. Onlara uşak da efendi demeğe lâyıktı dik vermiyor, onu diğer uşaklar diyerek gelirlerdi. Fakat Sir Percy'nin olması kaybolup ta bulunamayınca [illegible] evdeki bu samimî hava birden değişip gitti.

Sir Percy'nin olması bir aile yadigârı idi. Ona bir yüzüğe taktırıp evlenme yıldönümlerinde karısına hediye etmeyi tasarlıyordu. Bu kararı verdiği akşam yemekten sonra banyo odasına girip olurdu. Çekmecedeki kutuyu açıp içinden küçük taşı çıkardı. Avucuna alıp baktı. Fakat onu birden avucundan kaydı. Yere düştü ve yuvarlanarak halının tüyleri arasında kayboldu. Sir Percy hemen yerinden fırlayıp çömeldi aramağa başladı. Fakat pırlantayı bulamadı. Fena halde sinirlenen Sir Percy uşağına seslendi.

— Şimdi az önce pırlantayı elimden düşürdüm. Şu taraflara bile yuvarlandı. Dikkatle arayın. Halının tüyleri arasına girmiş olacak. Elektrik süpürgesini bulamazsanız herhalde daha kolay olur. Çok rica ederim iyice arayın.

— Şüphesiz efendim. Merak etmeyin.

Ertesi sabah Timpson arkasından efendisinin gözleri önünde pırlantayı aramağa koyuldu. Aradı taradı fakat pırlantayı bulamadı.

— Bir yanılma olacak Sir dedi.

— Deli misin. Halıya, şu sarayı yuvarlandığını gözlerimle gördüm. Bir daha ara bakalım.

Sir Percy halıya çömeldi, aramağa uşağına baktı. Hakikaten sanki bir şekilde halının her tarafını pırlantayı bulmak için [illegible] sarfederek dikkatle arıyordu.

Timpson ayağa kalktı.

— Yok Sir dedi.

— Deli misin oğul. Uçup gitmedi ya.

— [illegible]

— Çekmece de olmazdı. Oda [illegible] kilit altındaydı. Buraya senden başkası giremiz olamaz.

— Bilmem ki. Pırlanta kaybolmuş gibi...

— Bütün kıymetlerimi [illegible]. Pırlantayı bulup getirme 1000 lira mükâfat var.

— Bayılalım heyecandı.

Günler geçiyor fakat pırlanta bir türlü bulunamıyordu. Sir Percy geceleri uykusuz kalıyor, [illegible] kendisini yiyip bitiriyordu.

Bir sabah Timpson Sir Percy'den bir kahkaha için istedi.

— Karım çok hasta. Sizi bu [illegible] yalnız bırakmak istemezdim. Fakat karımın vaziyeti çok ağır dedi.

— Peki. Ne yapalım. Benden kaçma geçmiş olsun derim. İnşallah kısa zamanda iyileşir.

— Teşekkür ederim Sir.

Ertesi sabah Sir Percy bir daha odasına girip pırlantayı aradı. Fakat bulamayınca fena halde [illegible] polise haber vermeyi düşündü. Tam telefonu açacak üzere iki ki odanın kapısı [illegible] ve [illegible] güzel bir kadın girdi. Sir Percy [illegible] bir sesle "Fena değil" diye mırıldandı.

Kadın [illegible] Sir Percy'e yaklaştı.

— İsteğinize göre pırlantanızı bulana 1000 lira mükâfat vaadetmediniz. Öyle değil mi efendim?

— Evet. Yoksa

— Pırlantanın nerede olduğunu biliyorum. Onu size iade edeceğim. Fakat önce sizden bir ricam var. Bunu affedecek, polise ihbar etmiyeceksiniz.

Sir Percy'nin gözleri sevinçle parladı.

— Siz dedi. Kimdir?

— Timpson.

— İmkânı yok. Kel'i'yen.

— Mümkün söyleniyor daima.

Size kendimi tanıtayım. Miss Timpson Evet karısıyım. Kocam size hasta olduğuma söylemişti galiba. Fakat bu doğru değildi tabiî. Onu affediniz Sir. Kocam pırlantayı bana hediye etmek için çaldı. Bir vaziyette [illegible]. Onu da karşısı önünde biliyor. Şimdi [illegible]

— Gelsin.

Timpson gözleri yerde [illegible] odaya girdi. Sir Percy [illegible] rahim [illegible] gören uşağına baktı.

— Bunu senden hiç beklemezdim Timpson, dedi. Seni affediyorum. Fakat işinize nihayet vermek mecburiyetindeyim. Polise [illegible]. Fakat bir daha evime uşak [illegible]. Pırlanta nerede?

Timpson cebinden küçük bir kutu çıkardı.

— Buyurunuz dedi.

Sir Percy kutuyu [illegible] pırlantaya [illegible] baktı.

— Pırlantam diye sevinçle [illegible]. Sonra [illegible] 1000 liralık bir çeki [illegible] Miss Timpson'a uzattı.

Genç kadının gözlerinden [illegible] yaşlar boşanıyordu.

Karı koca çıktıktan sonra Sir Percy Timpson gibi bir uşağı [illegible] bir hayli üzüldü durdu. [illegible] pırlantanın bulunması [illegible] üzüntüsünü [illegible] yok etti. [illegible] bu pırlanta ile bir yüzük yaptırmak istediğini hatırladı. [illegible] karısına [illegible] gitti.

— Aziz! Güzel, çok bir [illegible] Hâlâ ya taş ta kıymetli.

Kuyumcu pırlantayı alıp [illegible] ne etti. Sonra [illegible]

— Ne o kadar artık [illegible] pırlantalar [illegible]

Sir Percy hayretle:

— Sahte mi dedin? diye [illegible].

— Kıymetsiz, sahte bir [illegible] tabiî. Bilmiyor muydun?

Sir Percy el yordamı ile [illegible] bir koltuğa yığıldı. Bayılmıştı.

Genç Arkadaşımız Leylâ BEKEM'i Kaybettik

Her hafta bu köşede, çok güzel bildiği Almanca ve İngilizceden, akıcı bir dille Türkçemize naklettiği nükteli hikâyecikleri okuduğunuz Leylâ BEKEM, 28 Ekim cumartesi günü akşamı, kısa süren feci bir hastalığı müteakip, vakitsizliği kalplere hüzün veren bir ölümle aramızdan ayrıldı.

İstikbal için büyük ümitler vadeden Leylâcık, 1938 Ekiminin 18 inde Almanyada doğmuştu. Babası Hâmi Bey, annesi de Buran Bea'dir.

Şimdiye kadarki tahsilini muvaffakiyetle tamamlıyan Leylâ, Edebiyat Fakültesi İngiliz filolojisi ikinci sınıfında bulunuyordu. Tahsilinin ve gençlik baharının ortasında kaybolan bu kıymetten dolayı derin acısını, çok sevdiği okuyucularımız, anne-babasına ve arkadaşlarına baş sağlığı dileriz.

GİZLİ VAZİFE!...
BİR YERE GİDEMEZSİNİZ. ARJANTİN HÜKÜMETİ YOL PARASINI ÖDETTİRİR.
FRANSIZ HÜKÜMETİ
FRANSIZ HÜKÜMETİ HİÇBİRŞEY YAPAMAZ. NE OLSA SİZ HAKSIZSINIZ. ÇALIŞIP YOL MASRAFLARINIZI ÖDEMENİZ LAZIM
SİZE BU AKŞAMA KADAR MÜHLET VERİYORUM. DÜŞÜNÜN TAŞININ
HAPI YUTTUK.. BOYNOS AYRES'E GİDERSEK BİLE HAPİSE ATILIRIZ..
130
TOPRAK BİZİM OLSA KANIMIZLA SULAR EKER BİÇERDİK..
MADEMKİ İŞ BÖYLE.. KALALIM..
EPEY AV VAR.. BİR TÜFEĞİMİZ OLSA.. BARİ YİYECEK SIKINTISI ÇEKMEYİZ.
TABİATLE BOĞUŞMA ASLINDA HİÇ FENA DEĞİL..
ALEN SEN DE BİZİMLE KALIRSAN BİZE BU MACERADA BÜYÜK KUVVET VERİRSİN
PEKİ KALIYORUM. İLKÖNCE ETRAFI BİR KEŞFEDELİM.
BİZİM HAZRET BU ORMANA KADAR TÜTÜN DİKMEMİZİ Mİ İSTİYOR
KÜÇÜK GRUP YÜRÜYE YÜRÜYE BİR ORMANA VARDI..
TABİİ ŞİMDİYE KADAR KİMSE BURAYA GİRMEDİ.
RÜYALARIMIZDA GÖRDÜĞÜMÜZ CANEL
DİKKAT.. ŞURADA BİRŞEY KIMILDIYOR
HER TARAF SARMAŞIK OT VE AĞAÇ İLE DOLU..
KİMBİLİR NE BİÇİM HAYVANDIR. SİLÂHIMIZ DA YOK
İYİCE VAHŞİLEŞMİŞ BİR YERLİYDİ BU..
KORKMA BANA FENALIK ETMEYİZ..
LÜTFEN SÖYLEYİN..
BİRŞEY SÖYLEMEYİZ.. SEN KİMSİN NEREDE OTURUYORSUN?
YILLARDIR BURADA OTURUYORUM.
PEKİ NEYE BÖYLE HAYVANLAR GİBİ YAŞIYORSUN?
SENİ ÖLMÜŞ BİLİYORLAR
DEMEK SEN ROZİNİN ANNESİSİN.. SENİ ELE VERMEYİZ. BURADAN AYRILIN. CANA KADAR BİZİMLE KAL..
ALEN HERŞEYİ KAVRADI
SEN ÇOK İYİ ADAMSIN..
130

MANDRAKE

MANDRAKE AĞAÇLARIN ÜSTÜNDE HUNTER ADINDA BİR AVCIYA RAST-LADI. OTOMOBİLİYLE BİRLİKTE KAYBOLAN AVCI, AĞAÇLAR ARASINDA YAŞAYAN BU GARİP İNSANLAR HAKKIN-DA BİLDİKLERİNİ SÖY-LEDİ.

12

BU ADAMLARIN ELİNDEN KAÇMAK İMKÂNSIZDIR. SİNCAP GİBİ AĞAÇ ÜZE-RİNDE GEZERLER, YARASA GİBİ UÇAR-LAR.

HER AN, HER DAKİKA NÖBETÇİLERİ VARDIR.

BİR GÜN, BİR ESİR GECEYARISI YERE UZANAN SARMAŞIK-LARA SARILIP KAÇ-MAK İSTEDİ.

GÖZCÜ BUNU FARKETTİ. HEMEN BIÇAĞINI ÇIKARDI. SARMAŞIĞI KESTİ. ESİR ÇIĞLIKLAR İÇİN-DE YERE DÜŞTÜ. ÖLDÜ.

" HİÇBİRŞEYDEN KORKULARI YOKTUR. HİÇBİR ŞEY İÇİN SIKINTI ÇEKMEZLER. YALNIZ... " İHTİYARIN SÖZÜNÜ NARDA,

BAKIN! DİYE YARIDA BIRAKTI.

130

BÜYÜK BİR AKBABA BİR AĞAÇ-ADAM ÇOCUĞU-NU BİR ANDA KAPIP KAÇTI. ANNESİ FERYAT VE FİGANA BAŞLADI.

ARKASI VAR

GÖK SÜVARİ
UBALDO VALİZİNİ KAPINCA EVDEN FIRLADI.
YOLUNUZ AÇIK OLSUN EFENDİM.
TEŞEKKÜR EDERİM LİMBA
60/1
YA ELEONORE.. HERİF HİÇ TEREDDÜT ETMEDEN BU İSMİ ZİKRETMİŞ.. SAKIN ÇOCUK ONDAN OLMASIN..
DÜN AKŞAM HAREKET ETTİ EFENDİM.
DÜN AKŞAM UÇAKLA OSLOYA HAREKET ETTİ. FAKAT KARISI BURADA.. EĞER ONUNLA GÖRÜŞMEK İSTERSENİZ..
KARISI MI? BANA BAK DELİKANLI DOĞRUYU SÖYLİYECEK OLURSAN SANA DOLGUN BİR BAHŞİŞ VAR. ARALARI İYİ Mİ?
SAAT ONBİR BUÇUKTA İSKANDİNAV OTELİNDE İDİ.
BAY AKSANİD İLE GÖRÜŞMEK İSTİYORUM..
TEŞEKKÜR EDERİM DELİKANLI.. EYVAH.. 12 YE 25 VAR. TAYYARE 12 DE KALKIYOR. HAYDİ EYVALLAH..
BAY AKSANİD CİDDİ BİR İNSAN.. ÖYLE SEVGİLİ İLE FİLÂN UĞRAŞACAK TİP DEĞİL.. HEP İŞİYLE GÜCÜYLE MEŞGUL..
HEM DE NASIL ARALARINDAN SU SIZMIYOR..
KARISI MI? YOKSA SEVGİLİSİ Mİ?
130/1

DEMEK YALANMIŞ! HERHALDE BİRİSİ BENİMLE ŞAKA ETMEK İSTEDİ. ACABA BU KİM OLABİLİR?..
60
HAY ALLAH CEZANI VERSİN.. AZ KALDI EZİLECEK..
TİM..
SANKİ TABAKHANEDE BİR ŞEY YETİŞTİRECEK HEVİF.. BÖYLE ŞOFÖRLERİN EHLİYETİNİ ALMALI.. BİR GÜZEL DE KÖTEK ATMALI
UBALDO BİR KÖŞEYİ DENERKEN..
ANNEEEE!
AMAN ALLAHIM
UBALDO ÇOCUĞU KURTARMAK İÇİN DİREKSİYONU KIRINCA BAŞKA BİR OTOMOBİLLE ÇARPIŞTI.
UBALDO ÖTEKİ OTOMOBİLİN ÖNÜNE FIRLAMIŞTI.
ÖLDÜ..
ÇOK KAN KAYBEDİYOR..
DOKUNMAYIN.. BİR CAN KURTARAN ÇAĞIRALIM
130
İLKÖNCE BİR CANAVAR DÜDÜĞÜ SESİ SONRA CAN KURTARAN GELDİ.
YARASI AĞIR DEĞİL.. BACAĞI KIRILMIŞ.. İSTE Sİ, BERİSİ SIYRILMIŞ..
AÇILIN..
PARÇALA

Amcamın MİRASI

Tefrika No. 8

YAZAN: K. TUĞÇU

Evinsiya kızardı. İçini çekti:

— Aşağıda, birinci katta bir kiracınız var. Kumar oynuyor. Onların davetlileri bazen bahçenin arka sokak kapısından girerler. Bunlarla başa çıkamıyoruz.

— Beni nereden tanıyorsunuz?

— Sizin bir resminizi gördüm. Hanımın odasındaydı. Zaten da bilirim sizi. O kız sizi çok sever. İsterse böyle fena yaşasın. Fakat ancak bir kere Ben Lâmia Hanımı da görmeyim. Çok güzel kız, ama çok ağlıyor.

— Niçin ağlıyor?

— Çünkü efendim misafirlerden birisi Rıfkı beye. Ben gidip konakta Lâmia hanıma fistan dikeyim. Hazırlık yapıyorlar düğün için.

Rengim solmuştu. Bir müddet düşündükten sonra

— Matmazel, dedim. Siz daha başka şeyler de biliyor musunuz?

— Evet, dedi. Sizin Lâmia sevgisini biliyorum. Sizi attırmağa çalışacaklar. Şimdi dava verecek. Ben duyuyorum bunları konakta sarhoşlar konuşurken. Er akşam içerler, kavga yaparlar. Anlamış Lâmia hanım kurtulmayacak. İstemiş beri nikâh olsun. Yok başka çare.

— Matmazel, küçük bir mektup yazsam Lâmiaya verebilir misiniz?

Bu ricalarıma karşı kız gözlerini bana dikti.

— Çok seviyorsunuz onu? dedi.

— Evet matmazel.

— Yazınız efendim. Ben kendisine vereceğim.

Orada bir mektup yazdım. Evdokiya bana elini uzattı, gayet içli bir sesle:

— Çok kahır yapmayınız, dedi. Belki Allah başka türlü çevirecek işleri.

Evdokiya benden önce bahçeden çıktı. Uzun uzun arkasından baktım. Bu kıza karşı içimde garip bir duygu belirmişti. İyi Türkçe bilmiyordu. Fakat anlatırken oldukça gayret ediyor ve öyle içinden konuşuyordu ki samimiyetinden şüphe etmek aklıma bile gelemezdi.

Farkında olmadan içimi çektim.

— 10 —

Kaybedecek zamanım yoktu. Rıfkı ile Lâmia evleniyormuş. Bu insanın tüylerini diken diken edecek bir fena idi. Bir şeyden haberi olmayan masum kızı kardeşi bir servete, belki de bir katile vermeğe kalkıyordu. Zavallı Lâmia gelmiş bir mevkie düşmemek için bundan bir nikâh geçmesine razı ediyordu. Kaçıp kurtulmak aklına bile gelmiyordu. Bunu yapamazdı. Önce pek acemi bir kızdı. Sonra olmayacak, yardıma gelecek kimsesi yoktu.

O gün akşamı dar ettim. Konağın bahçesindeki canavar gibi köpekleri susturmak için aklıma bir çare geldi. Bir miktar beyaz peynir alarak içine afyon yerleştirdim. Hava iyice karardıktan sonra bahçe duvarından birkaç peynir attım. Hayvanların yaptığı çok gürültüye koşmalarını anlamak kolay oldu. Peynirin köşeleri bölüşen bir tezin olduğumu iyi bilirdim. Azgın iki köpek te atılan peynir parçalarını kapışmakta gecikmediler. Oradan ayrıldım. Tekrar döndüğüm zaman ikisi de uyuyorlardı.

Köşkün arkasındaki dar yola girerek duvara tırmandım. Kasımın ilk günlerindeydik. Epeyce ayaz vardı. Kuvvetli bir rüzgâr yağmurun yağmasını sağlıyordu.

Duvarın üstünden aldığım birkaç taş parçasını sağa, sola attım. Dinledim. Köpeklerden ses sada çıkmadı. O zaman sıyrılıp bahçeye indim. Köşkün alt katında elektrikler yanıyordu. Ben bahçeye iken bahçe kapısından iki kişi girdi. Köşke doğru yürüdüler ve kapıdan içeriye girdiler. İçerden kahkahalar duydum. Birisi bir şarkıyı söylemeğe başladı. Zavallı amcamın ölümünün içinde yaşıyordu bu evi şimdi serseriler elinde kalmıştı. Birtakım yabancı kadın sesleri de duyuyordum. Bu ihtiyatla pencerelere yaklaştım. Kapalı tül perdenin arkasından baktım.

— Onu çok mu seviyorsunuz? diye sordu.

Halit, Rasim, Rıfkı, Çolak İbrahim bir içki masasının başındaydılar. Geçen defa olduğu gibi masanın üstü çok çeşitli ve nefis mezelerle donanmıştı. Herkesin önünde bir rakı şişesi vardı. Gelenler çabucak yerlerini almışlar ve içmeğe başlamışlardı. Tanımadığım iki kız bunlara hizmet ediyordu. Ortada Necibe yoktu. Lâmia ile Peyker kalfa da görünmüyordu.

Köşkün etrafını yeniden dolaştım. Üst kat pencerelerine baktım. Her taraf tamamıyle karanlıktı. Yalnız Lâmianın penceresi açık. Biraz geriye çekilerek baktım. Pencerede bir baş vardı. Fakat bunun Lâmianın başı olduğunu seçmek mümkün değildi. Dinledim, bekledim. Kulaklarıma bir hıçkırık sesi geldi. Sonra bir daha. Ve nefes kadar hafif bir ses:

— Of Allahım, diye inlediğini duydum.

Hayır, ben Lâmiayı, bu zavallı kızı bu serserilere bırakmamalıydım. Onu bu serserilerin elinden kurtarmam lâzımdı. Dişlerimi sıkıyordum.

Yeniden pencereye döndüm. İçiyor, şakalaşıyor, ara sıra hizmetçilere çimdik atıyor ve yeniden kadehlere sarılıyorlardı.

Bir aralık Rıfkı ayağa kalktı ve Halide işaret etti. İkisi bahçe kapısına doğru ilerlediler. Kapının önünde Rıfkı:

— Şöyle biraz dolaşalım, dedi.

duydum.

Halit kısık sesiyle:

— Köpeklerden sakın, dedi. Sana ilişik değiller.

Köşkün önündeki kameriyeye girdiler. Serin hava başlarına gitmişti. Kibritlerin ışığını gördüm. Sesler alçaldı. Herhalde pek mühim bir şey konuşuyorlardı. Yanlarına sokulmak için dut ağacının dibinden dört ayak ilerledim. Şöyle konuştuklarını açıkça duydum:

— Halit, bu böyle sürmez. Senin hâlâ benden nefret ediyor. Yüzüme karşı söylüyor bunu. İşin şakası yok. Uzatmağa gelmez.

— Ne yapalım diyorsun?

— Hani şu kızla beni yalnız evde bir bıraksan.

— Sen de çok ileriye gidiyorsun. İşte evlenmeğe razı oldu. Çekiştirmeğe hakkın yok. Az daha bekle.

— Ben ona göz dikmiş değilim. Fakat kalkıp kaçarsa işlerimizi alt üst edecek. Sonra otelci bizim zannettiğimiz kadar budala değil. İsmail ortadan kaybettikten sonra yakınımızı koklay koklay bırakmaz. Kızla arasında eski bir sevgi de var.

— Yapılacak şey doğruyu ona almaktır.

— Hayır. Ya kaçarsa?

— Nereye kaçacak. Tanıdığı kimse yok.

— Adnan kaçırırsa.

— Adnan babasının katili sanıyor. Onu sevmiyor artık.

— Halit bu iş ya bu gece veya yarın gece olacak. Benim tahammülüm yok artık. Sen babasını hastalanın. Adam, vaktinden evvel aldırdın.

Halitin sesi bir kat daha alçaldı ve:

— Bana o ampulü sen verdin, dedi. Çok işi geleceğini söyledin. Halbuki babam beş, altı saat sonra öldü. Böyle bir kaatil benim aklıma bile gelmezdi.

— Ben sana bu bıçağı verdim, sen de onu kullandın. Bıçağı veren değil, kullanan mesuldür.

— Beni tehdit mi ediyorsun?

— Senin işi ağır aldığını görüyorum. Paralarını tatlıca oturanca bana beş vermeğe başladın. Bu akşam kardeşinin odasına çıkacağım.

— Evdeki hizmetçiler, sonra orada gibi iki sarhoş ne olacak?

— Onları savarız.

— Savamazsın.

— Peki yarın gece. Yarın oradan işelim. Ben bir bahane ile kalkarım. Sen onlarla kalırsın. Doğru buraya gelirim. Böyle yaparak kardeşin de sana bir şey diyemez. Suç sadece bana yüklenir. Ondan sonra da ne kaçacak, ne de itiraz edecek hali kalır.

— Peyker ne olacak?

— O zaten odasından çıkamıyor. Ona öyle bir zırgan ilâcı verdim ki, üç gün içinde iflâhı kesildi kocakarının. Akşam da zaten saat Ben geldiğim zaman yatmış bulunur. Köpekleri alıştırmak sana ait.

İki haydudun neye karar verdiklerini bilemiyorum. İçerdekiler bağırmağa başladıkları için kapıya girmeğe mecbur oldular. Halit yağmur altında saatlerce bekledim. Gece yarısına doğru rakı sefası dağıldı. Orta katta ışıklar yandı ve söndü. Koca konak derin bir uykuya daldı.

— 11 —

Sabaha karşı apartımana döndüm. Sabahleyin erkenden, son zamanlarda amcama bakan doktorun evine gittim. Beni güler yüzle karşıladı. İhtiyar meslektaşım beni hiç te iyi karşılamadı. Fakat ısrar ettim. Rica ettim. Rengimin sarılığından korkmuştu. Karşı karşıya oturduk. Kendisine mühkemmel durumumu anlattıktan sonra,

— Amcamın zehirlendiği muhakkak, dedim. O benim velinimetimdi. Kaatili elbette meydana çıkacak. Morgun verdiği raporu iyice bilmiyorum.

İhtiyar doktor:

— Mahkemedeki dosyadan öğrenebilirsiniz, dedi. Bu işle benim alâkam kalmamıştır.

— Hayır, dedim. Benim sözlerimi kötüye yormayınız. Suç koyacak kimim yok. Yardımınızı rica ediyorum.

— Midede, kalpte ve barsaklarda muhtelif zehirlerin bir araya gelmesi neticesi hasıl olmuş izler görüldü. Fakat zehirleri tesbit etmek mümkün olmadı. Çünkü bunlardan pek az miktarda kullanılmıştı. Böyle bir hâdise bundan iki sene evvel bir daha görülmüştü. İhtiyar bir kadın zehirlenmişti. Fakat zehri tam olarak tayin edemediler. O zaman ben konsültasyonda, sonra morgta bulunmuştum. Zehirlenme muhakkak, fakat zehrin cinsi tayin edilemiyor.

Bir parça düşündükten sonra doktora kameriyede duyduklarımı anlattım. Beni hayretle dinledi. Rıfkının verdiği ampulü ve Halitin beş, altı saat sonra kendisini göstermesini ilgi ile karşıladıktan sonra,

— Bunları niçin müddeiumumiliğe bildirmiyorsunuz? dedi.

— Çünkü dedim, bana kimse inanmazlar. Suçlu mevkiindeyim. Şimdi bir şey daha var. Rıfkı bahsettiğiniz ihtiyar kadının kaatilidir. Bu zehir terkibini bir başkasından öğrenmiş olabilir. İki hâdise arasında benzerlik var.

Doktor kaşlarını çattı. Düşündü ve:

— Bir daha beni çağırırlarsa mahkemede bu cihetin bu benzerliği ortaya atarım dedi. Şu davayı da bu vesile ile canlandırırız. Şu şimdi ne yapacaksınız?

— Mahkemenin sonunu bekleyeceğim. Derhal mukabil bir dava açmak ta istiyorum.

— Hiç durmayın

(Arkası var)

ADALAR KRALİÇESİ

BU SIRADA ADADA KRALİÇA AĞLIYOR, ATMACA REİS ONU TESELLİ EDİYORDU

MAJESTE, SİZ ATMACA REİSİN ELİNİ KOLUNU BAĞLAYIP ÖLÜMÜ BEKLİYECEĞİNİ Mİ SANIYORSUNUZ?

67

BURADA YAŞAYA-BİLSEK BİLE KİM GELİP BİZİ BU ISSIZ ADADAN KURTARIR.

SİZ HİÇ ÜZÜLMEYİN SAL YAPAR KURTULURUZ. SİZİ KURTARMAK BANA BÜYÜK BİR KUVVET VERECEKTİR

ATMACA REİS YARASINA ALDIRMADAN KRALİÇAYA BARINACAK BİR YER YAPMAĞA BAŞLADI. KRALİÇA DA ONA YARDIM EDİYOR.

ŞİMDİLİK MAĞARADAN DAHA RAHATÇA BİR YER YAPALIM. SONRA SALI YAPMAK İÇİN ADADA MALZEME BULURUZ

BU SIRADA GONTRANO BÜYÜK ACISINI VARGOYA DÖKMEKTEYDİ

SEVGİLİ KARIMI, EN İYİ DOSTUMU KAYBETTİKTEN SONRA ARTIK BENCE HAYATIN KIYMETİ KALMADI

HAYIR BU DOĞRU OLMAZ. YAŞAMAL INTİKAM ALMALISINIZ

PEKİ AMA BİR DELİDEN VİCDAN AZABI İÇİNDE KIVRANAN BİR SEFİLDEN NE İNTİKAM ALAYIM İSTİYORSUN.

SİZ AMİRALİ CEZALANDIRMALISINIZ.

GEMİ NİHAYET AZOR ADALARI ÖNLERİNE GELDİ. GONTRANO GÜVERTEDEYDİ.

MEMLEKETİME NE FENA BİR DÖNÜŞ BU.

HAKLISINIZ.. O HERİFİ ŞEHİRİN MEYDANINDA SALLANDIRMADAN SÜKÛNET BULAMIYACAĞIM

AZ SONRA LİMANA VARACAĞIZ O ALÇAK HERİFİ YAKALAMAK BONAMİA REİS OLSUN

HENÜZ SÖZÜNÜ BİTİRMEDEN ŞEHİRDEN ATILAN BİR TOP DİBİNDE ALAŞAĞI ETTİ.

HERHALDE BİZİ BİR KORSAN TEKNESİNE BENZETTİLER.

BU DA NESİ?

130

ARKASI VAR

MEÇHUL KADIN

Yazan: M. YAMAN

Trenlerin hali malûm. Yolcunun çoğu, parasını verdiği halde oturacak yer bulamaz, ayakta seyahat eder.

Bayram pek yakın olduğu için o gün de tren pek kalabalıktı. İstanbuldan Ankaraya giden Avukat Bahri yataklı bulamamış birinci mevki vagonun koridorunda ayakta kalmıştı. Kendisi gibi ayakta giden erkekler ve kadınlar bulunduğundan ayrıca şikâyete lüzum görmedi. Şikâyet etse de kimi edecek? Zavallı kâtip memurları acabele olmuşlar zaten.

Fakat mahallebi çocuğu ve aynı zamanda pek titiz olduğundan Bahri ayakta seyahatten fena halde sinirleniyordu. Gelen, geçen sürünüyor, çarpıyor, ve yavaş yavaş dalgın bakkallar gibi oluyordu.

Pendiği geçtikten sonra kendisine iş bitti yer bulunanlar olduğu gibi, oldukça yere çökenler de görüldü. Önünde durduğu kompartimanın içinde yedi kişi vardı. Pencerenin yanındaki yerde bir kadın çantası, bir çift kadın eldiveni, bir küçük mendil duruyordu. Bunların sahibi dışarıya gitmiş olacaktı.

Şu kadın ayrım yanında oturan zayıfça bir erkekti. İhtimal kadının kocasıydı. Cebinde birinci mevki biletiyle ikinci mevkide bile ayakta duran Bahri bir anlık kadının kocasına öfkeyle çıktığını ve kendine yaklaştığını görünce biraz toparlandı. Zayıf adam:

— Vah, vah, dedi. Ayakta kalmışsınız.

Bahri pek bıktındı. İçini çekti:

— İnsan parasıyla kapana oluyor, dedi. Ayaklarıma kararsız indi. Yataklı arada yok. Trene bindim. Üçüncü mevkide bir yer olsa razı olacaktım.

— Sekiz kişilik yerde on iki kişi gidiyorlar. Koridorlarda da sergi gibi insan. Fakat her şeyin bir çaresi olur. İnsanın parası olduktan sonra...

— Nasıl olur? Burada herkes para vermiştir. Yine de ayakta gidiyorlar.

— Evet ama kendi yerini satacak da bulamaz. Bir on kâğıt gözden çıkarsan herhalde bir yolcudan yerini satın alır.

— On kâğıt mı?

— Evet. Siz bana kızmazsanız ben de bir yer temin ederim.

— Açıktan bu kadar para vermeğe hiç niyetim yok.

— Siz bilirsiniz.

Yolcu uzaklaştı. Bahri dişini sıkıp oturuyordu. Fakat her dakika hissi daha yaralıyor, dizleri uğuşuyor, kendi ağırlığı altında ezilen sahiz çökürüyordu.

İzmitten sonra tren de tutmadı bağlık. Restorana girmek istedi. Oraya girenler bir daha çıkmıyorlardı. Ayakta kalanlar cenaze dolduruyordu. Tekrar kompartimana kapısının önüne girdi. Dayandığı iki pencere arasını bir başkası kapmıştı. İzmitten binenler yolu eşyalarıyla tıkamış, çoluk, çocuk anlaşıp duruyorardı.

Kendisiyle konuşan adamın gözleriyle arıdı. O görünmediğe geliyordu. Fakat bir anlık birbirlerine bakıştılar. Bahri işaretler yaptı. Adam kapıya kadar geldi:

— Bir şey mi söylediniz?

— Şey, bir yer temini mümkün mü acaba?

— Veriniz on kâğıdı.

— Fakat yer?

— Nesine lâzım sizin. Gidin benim yerimde oturun. Ankaraya kadar sizin.

Bahri parayı verdi. Gidip oturdu. Oturur oturmaz da dizlerini oğmağa başladı. Kompartimanın arkadaşları kendi hallerinde, yorgun insanlardı. Hepsi de uyukluyordu. Yarım saat geçmeden yerini veren yolcu içeriye girdi. Köşede duran kadın çantasını, mendilini, eldivenlerini kaldırıp küçük masanın üstüne koydu ve kendisi de onların yerine oturdu.

Bahri üzüntü ile sordu:

— Çantada para filân olmasın?

Yolcu omuzlarını kaldırdı:

— Ne bileyim ben. Açmadım ya. İşte duruyor. Gelince kalkarım, otururum. Zaten bana emanet etmişti.

— Nerede kendisi?

— Restorana gidecekti. Galiba yataklıda da büyüklerden birini var. Orada tanışıyormuş. Bir çaresini bulup yataklıya da girebilir.

Akşam oldu, gece oldu. Koridorda kıvrananlar çaresizlikle alıştıkları yere çöktüler. Trenin gürültüsü her şeye hâkim oldu. Avukat kafasını arkasına yasladı. Yarı uyur, yarı uyanık bir halde Polatlıya kadar geldi. Orada vagondan ısmarlayarak aldığı bir çayı içti. Kendi

(Arkası 14. sayfada)

93 Viktor Hügonun BÜYÜK ROMANI 27

MEÇHUL KADIN

(13. sayfadan devam)

disi gibi yapan yolcuya sordu:

— Kadın nerede kaldı deni[...]
dedi.

— Ne bileyim. Ben oturac[...]
yer buldum ya, bundan sonra gi[...]
se de yermem.

— Nasıl kadındı bu? Çanta[...]
bakılırsa genç olacak.

— İyi bildiniz, hem gençti, h[...]
de güzel.

— Başına bir kaza gelmiş ol[...]
sun?

— Olamaz. Açıkgöz birşey. Y[...]
taklıyı geçmiştir.

— Çantasını neden alınm[...]
söyleyse? ·

— Kimbilir. Esasen buna e[...]
net etmişti.

— Macerlarını söyleseni?

— Sakın ha.. Başınıza iş çık[...]
Ortalık ağardı. Sabah oldu. N[...]
hayat Ankaraya vardılar. Yolcu[...]
çıkmağa başladı. Yerini satan s[...]
de fileden küçük bir bavul ind[...]
Kadın çantasını, eldivenleri vazu[...]
içine koydu. Kapattı. O zaman s[...]
kat kalana yapıştı:

— Efendi, ne yapıyorsun?

Zayıf yolcu:

— Ben iyiyim, sen ne yapıy[...]
sun? diye sırıttı.

— Bu kadının eşyasını hen[...]
polise teslim etmemiz lâzım.

— Efendi kendini üzme. V[...]
git işine. Bu eşya benim karısı[...]

— Sizin karınız mı? Peki b[...]
dai?

— Kendisi Ankarada. Ben [...]
bu eşyayı ona aldım.

— Peki ama anlıyamıyorum.

— Anlaşılmıyacak ne var? E[...]
ğim masrafın hiç olmazsa on lira[...]
nı çıkarmak için treme girer gir[...]
çantayı yerleştirdim. Kimse gel[...]
de oturmadı. Sonra kendi yerini [...]
ze sattım. Bendeniz de onun yeri[...]
oturdum.

Seyahatinden pek memnun ol[...]
zayıf yolcu şapkasiyle bir de seli[...]
verdikten sonra uzaklaşırken:

— Teşekkür ederim, dedi.

MİRAS

(6. sayfadan devam)

İzrı ateşe attı ve kolları mazerla bi[...]
tırdı. Sonra evinin bütün sağlı kat[...]
larını ateşe verdi ve uzak adınl[...]
yukarıya çıkarak kendini yatağına [...]

⁂

Topu itfaiyecilerinin yangın mahal[...]
yetişmeleri uzun için. İtfaiyeciler, [...]
yük kahramanlıklarla, kendi cank[...]
tehlikeye atarak ihtiyarı kurtarmağa [...]
veffak oldular ama kazazedenin eri[...]
le bir olmuştu.

Sonra, doktorun ve bütün tanıdı[...]
rının hayret nazarları karşısında, hâl[...]
mizin kahramanı hastalığından da, [...]
nıklarından da kurtuldu.

Ama ne yazık ki şimdi beş para[...]
dı. Kendisini kendi mirasından mahr[...]
etmişti!

SİYAH PELERİNLİ ADAM

(4. sayfadan devam)

Crosby bir an evvel ondan [...]
saklanmak için, sakınıyorum[...]
Fakat kraliçe hiç oralı olmıyor[...]
devam etti:

— «Çok büyük işler başard[...]
delikanlı.. Hem benimle konuş[...]
ken gözlerime bak.. Yaptıkları[...]
iftihar etmekte haklıyız.. değil [...]
Sir Francis?

Sir Francis biraz gururla:

— «Benim yanımda yetişti M[...]
jeste!» diye cevap verdi.

— «Kendisini vazifelerinde[...]
mak ve diğerlerini de teşvik etm[...]
için zannederim hususî bir mu[...]
meleye tâbi tutulması lâzım!» [...]

Aynı zamanda kendisini all[...]
şerefle yükselten kılıç, Gervas'[...]
omzuna dokunmuş ve kraliçe[...]
kalk emrini duymuştu. Doğrul[...]
ken:

— «Allah kraliçeyi koruss[...]
dedi.

(Arkası v[...]

Kalb Kalbe Karşıdır!

HAVA TEPKİSİ İLE YERE YUVARLANAN FLORA VAHŞİ BİR HIZLA YERİNDEN FIRLAYIP KOŞMAĞA BAŞLAR.

Ana Meklebini kamballadılar.

Allahım! Allahım! İnsaflı ol yaratıcı!

FAKAT FACİAYI GÖREN FLORA ÇILGINA DÖNDÜ.

Rudy! Rudy! Yavrum! İmdat! İmdat!

BU SIRADA...

Jim parçalandı... Pilot da öyle! Hey allahım! Fakat ben ne olacağım

ÇILGINA DÖNEN FLORA ENKAZI KARIŞTIRMAĞA BAŞLAR.

O SIRADA ALARMIN SONA ERDİĞİ BİLDİRİLDİ!

Merak etmeyin, çocukların hepsi sağ. Tam zamanında kilisenin bodrumuna sokduk onları.

Ne yapıyorsun? Şimdi, çekiler üstünüze yıkılacak.

Bırakın beni! Yavrumu arayacağım! Bırakın beni

Kötüdülerm! ? Oh hemşire!

BİNBİR ROMAN

FLORA KOŞUP HABERİ VEREN HEMŞİREYİ KUCAKLAR SONRA KLİŞEYE DOĞRU KOŞAR...

Rudy! Rudy! Yavrum benim!

Allahım sana çok şükür.

Anne bum dedi. Yere düştüm Sepetim kayboldu.

Anne Ergi-delli mi Kerim acıktı.

Peki Gidelim yavrum Bugün buradan da gider dağa çıkarız... Annen az kalsın bugün çıldıracaktı.

FLORA YÜRÜMEĞE BAŞLAR...

Anne niye bağırıyor o adamlar.

Bilmem galiba birisini yakalamışlar.

FLORA GAYRİ İHTİYARİ OTARAFA YAKLAŞIR...

Ana mektebini bombalıyanlardan biri.

Parasütle Kurtuldu!

Katil! Katil!

Silahsız insanları bombalamak! Alçak!

Arkası Var